

Hold ikke kæft men vær smuk

Kendt journalist vurderer 'Villabyerne'

Af J. B. Holmgård

Hvad man må ønske avislæserne er to ting: At de må kunne læse deres yndlingsavis med nogen kritik, og at de ikke må blive så tilfredsstillende ved denne læsning, at de bliver ganske ude af stand til at læse nogen anden.

Anmeld 'Villabyerne', foreslår bladets gamle redacteur. Og da han ved, at læserne har den fordel fremfor anmelderne, at de har læst den tryksag, de taler om, sørger han flere måneder i forvejen for, at jeg får 'Villabyerne' til sendt hver uge i det lønlige håb, at jeg vil følge med i bråvallaalagene i Gentofte Kommune.

J. B. Holmgård

'ET STÆNK GALS KAB'

Ekstra Bladets tidligere chefredaktor, Victor Andressen, 'Vriane Victor' som nogle kalder ham, har engang skrevet, at alt anmelderi jo er en form for tåbelighed, men da det ikke har afholdt ham fra at optræde som sit gamle blads TV-anmelder, så går det vel an, at jeg forsøger på at anmelde 'Villabyerne'. I virkeligheden skriver kritikerne jo ikke om det, de anmelder, men om sig selv. Her danner Victor Andressen — og Hans Bendix — ingen undtagelse.

Altså går jeg i gang med at skrive om 'Villabyerne' og mig selv. Faktisk hører 'Villabyerne' normalt ikke til de over en snes dag- og ugeblade, jeg læser — eller rettere skimmer. Jeg så ikke bladet i mange år, men blev så gjort opmærksomt på det igen, da jeg på Politikens redaktion så kolleger more sig med at tælle hvor mange gange den daværende chefredaktor Virtus Schades kontrafej optrådte i et enkelt nummer. De mest travle kolleger anvendte elektroniske lommeregnere.

Det var også en oplevelse at læse Virtus Schades artikler. I en af dem skrev han, mindes jeg: 'Et stænk galskab er abso-

lut nødvendigt for at kunne drive seriøs journalistik'. Ja, et stænk...

Jeg var også fast læser af 'Villabyerne' engang i halvtredserne, da jeg i nogle sommermåneder lejede en villa på Fortunvej. Men det var nu ikke det blad, jeg talte mest med mine kolleger Lasse Budtz fra Aftenbladet og Keith Keller fra BT om, når vi i den årlige morgenstund fulgtes ad på arbejde i S-toget fra Charlottenlund Station, dengang man ikke var begyndt at skære søderne i togene op.

KILDESKOVSMAD

Senere boede jeg nogle år i halvfjerdserne på Fremtidsvej (en blind vej) i Gladsaxe Kommune, så tæt på Gentofte Kommune, at jeg fra min have kunne spytte langspyt ind i den, når der var medvind.

I de år sørgede jeg for hver uge at få fat i 'Villabyerne' af en ganske bestemt grund. Jeg skulle se Kildeskovshallens Cafeterias ugemenu. Dengang var dagens ret endnu billigere end de 25,85 kroner man må slippe i dag.

Maden var veltillavet og billig, og det var før oliekrisen, så når vor selverhvervende mor og studerende søn ikke havde lyst til at lave mad (jeg selv kan kun spejle æg og lave te), kørte vi til Kildeskovshallen og fortro det aldrig. Selv vore gæster tog vi med. Efterhånden blev vi stamgæster i det charmerende cafeteria, ikke mindst fordi vores hund Snookie (et gadekryds opkaldt efter et digt af Albert Einstein, som blev berømt, da den bed Aktuelt's udenrigsredaktør's hund Valde, som derpå bed chefredaktør Bent Hansen) blev gratis bespist der. Der var service på drenge i Kildeskovshallen.

RELIGIØST ORGAN

Nå, men det var jo 'Villabyerne', Albeck-Larsen ville have mig til at skrive om, nu da den fylder 75 år. Fem år efter bladets fødsel udsendes Politikens Konversations-Leksikon, redigeret af Alfred Høyer. Heri står om Gentofte: 'Landsby, 10 km fra København, 4500 indbyggere. Stor jernbaneulykke 11. juli 1897'.

Tidene har sandelig ændret sig. Også siden Poul Henningsen i 1933 skrev disse linier:

'Horups og Edvard Brandes' gamle aktieselskab, Politiken, udgiver i dag, sikkert med udmærket overskud, et arbejderfjendtligt, højsnobbet konservativt eftermiddagsblad, Ekstra Bladet, og et stærkt religiøst organ for Gentofte, 'Villabyernes Blad'.

DEN SIDSTE BISSE

Informations legendariske chefredaktor Børge Outze skrev engang i sit blads barndom: 'Hvad skal vi med aviser, hvis eneste selvstændige indsats er at notere fru Petersens solvbryllup og en ny flagstang i Algade?' Han tænkte dengang på visse provinsavi-

Charlottenlund Fødeklínik eksisterer ikke længere, den sidste bisse, Dan Turéll, har forladt Vangede, og Villabyernes Bio er jævnet med jorden. Men Gentofte Kommunes lokalavis består og fejrer 75 års jubilæum på fredag

ser og på distriktsbladene. Den slags aviser eksisterer ikke længere, og 'Villabyerne' har aldrig hørt til dem. Det var i hvert fald det første distriktsblad, af dem jeg har kendt, der blev lavet virkeligt journalistisk. Og længe det eneste. Det lå kvalitetsmæssigt mange bestelængder foran alle andre. Nu har de andre lært noget. Afstanden er blevet mindre.

Henrik Calving sagde engang til en af sine medarbejdere: 'Ser De, unge mand, som journalist gælder det om at være på hat med spidserne og kammerat med bisserne.' 'Villabyerne' er på hat med spidserne, og bisser er der vel ikke mange af i kommunen, efter at Dan Turéll har forladt Vangede. I øvrigt undrede jeg mig ikke spor, da jeg i 'Villabyerne' læste, at den lokale DsU efterlyser den røde fane. Den er blevet væk.

ANSIGTSLØFTNING

'Villabyerne' er ikke længere, hvis det nogen sinde har været det, 'et stærkt religiøst organ'. Men det kan godt virke noget konservativt, her ikke ment politisk. Annoncer er en vigtig og naturligvis uundværlig bestanddel også af et

distriktsblad, men selv et godt, gammelt konservativt blad som The Times i London er dog for få år tilbage ophørt med at fylde forsiden med avertissementer. Den reaktionelle plads på 'Villabyerne's' forside er alt for beskedne. Det er faktisk umuligt at bringe et stort, godt forsidebillede med det nuværende layout. Vi lever i firserne, venner. En ansigtsløftning er tiltrængt. Eller begår jeg samme fejl som de fashionable damer i Charlottenlund og Klampenborg, alle Lullubelle'rne: de bekymrer sig mere om udseendet end om moralen.

Tidene er vanakelige for pressen, også for distriktsbladene. 'Villabyerne' har slanket sig. Min gamle kollega Henrik Rechendorff skrev engang: 'En avis, der kan gribes af blæsten, vender sig efter vinden. Den gode avis skal have vægt'. Og det har 'Villabyerne' da også, selv om den er blevet tyndere, i den rechendorffske forstand.

FORBANDET SVÆRT

Jeg læser med fornøjelse lederen i 'Villabyerne'. Eigil Knuth sagde engang, 'at lederen i et blad alt for ofte er et

stykke sterilt pro et contra, sammenbygget i den hensigt at give et alibi for alle de øvrige redaktørers postulat. Det gælder ikke for 'Villabyerne'. Men det må være forbandet svært at skulle skrive ledere til 'Villabyerne'. Alligevel lykkedes det gang på gang. Og det er da i orden at blive nostalgisk, når man skal sige farvel til lindetræerne i Jægersborg Allé. Ja, den er kun en skygge af sig selv. Heldigvis er Irma (udtales Ørma i Charlottenlund) der endnu.

'Villabyerne's' ledere kan stadig have format med store kraftige kroner. Og man kan i hvert fald ikke om lederskribenten skrive, som Erhardt Larsen engang skrev i Jyllands-Posten om en kendt Gentofte-kommunalpolitiker, Ole Andersen: 'Et mirakel fra den blå luft, ubesmittet af pen og blæk og tryksværte'.

Nå, det var den gang han blev redaktør af Fyns Tiden og kun drak Albani ol. Tiderne ændrer sig.

EN SMUK SIDE

Når man som 'københavnner med K' og udsigt til Christianshavns Kanal ikke rigtig kan hidse sig op over kantineforholdene på Gentofte Rådhus og har begrænset in-

teresse for 'Villabyerne's' østersfest og modeshow på Hellerup Parkhotel sat i musik af Bent Fabric, er den side, man synes bedst om i 'Villabyerne', ledersiden, hovedsiden, eller hvad de nu kalder den derude. Den er journalistisk dygtigt lavet og typografisk smuk — når man da ikke som den 17. december i fjor 'kvæster' den med to store annoncer. Den side er bestemt ikke lavet af 'en beruset orangutang'.

Kulturen og kunsten har gode kår i 'Villabyerne', bedre end i noget andet distriktsblad. Blev ved med det. Man kan også tage hatten af for den journalistiske dækning af store og små nyheder i kommunen, men burde bladet ikke have nogle flere journalister? Så den gamle redaktør ikke osse skal tage sig af julens og nytårets ulykker, men kan hellige sig cocktailparties og andre vigtige opgaver.

SKRIVEKLØE

Læserbrevene er fornøjelig læsning. Men redaktøren kan da have ret i, at der ofte mangler et reelt modspil. Ikke alle lider jo af samme skrivekløe som Ager Boertmann, Ida Naur og Steen Leth Jeppesen, min tidligere kollega fra Infor-

mation, der er en bekræftelse på det gamle ord om, at journalistik kan føre til alt, når man forlader det i tide.

Lindetræerne på den kongelige allé er endt i energiforsluggende kammer, min gamle biograf, Villabyernes Bio, hvor jeg har set så mange gode film, er jævnet med jorden, og Charlottenlund Fødeklínik, hvor så mange af mine venner har barslet, eksisterer Gud hjælpe mig ikke længere. Men 'Villabyerne' består, og livet ville være mere trist, hvis man ikke kunne læse om de forældre, der klager over, at deres børn i Øregård Gymnasium læser Suzanne Brøgger, Chr. Kampmann og Vita Andersen.

Lad mig ønske for 'Villabyerne', at den ikke vil holde kæft, men fortsat vil blive smuk. Og bede til, at ingen af læserne vil sige, som Lullubelle ytrede sig i et nummer i det gamle år:

'Jeg har aldeles ikke sagt, at der ikke kan være to meninger om den sag... jeg sagde bare, at du kunne holde din for dig selv'.

God vind i de næste 75 år. Vi mødes, måske ikke ligefrem på Fiji-øerne, men så på Skovshoved Hotel med bladet, der kræver humoristisk sans.